

เทศน์เช้า วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมะ โยมหวังว่า หวังว่าพระที่มีคุณธรรมต้องเจียบได้ พระที่มีคุณธรรมต้องรับสิ่งใดก็ได้ ใครจะตบแก้มซ้าย เราก็ต้องเอาแก้มขวาให้เขาตบอีกทีหนึ่ง เราจะพอใจว่าพระองค์นั้นเป็นพระที่ดีของเรา ถ้าพระองค์ไหนเสียงดัง พระองค์นั้นใช้ไม่ได้

นี่มันเรื่องของสังขารธรรมๆ สังขารธรรมมันเป็นความจริงในข้อเท็จจริงอันนั้นแล้ว ข้อเท็จจริงอันนั้น เห็นใหม่ ขาดิ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เรื่องศาสนานี้สำคัญมากนะ คนเราจิตใจได้กลมเกลียว พระพุทธศาสนา คนทางยุโรปเขาชอบมาเที่ยวเมืองไทย ชอบมาเที่ยวเมืองไทยเพราะในหัวใจของคนไทย พระพุทธศาสนา ยิ้มสยามๆ เพราะว่าได้ชัดเกล้าไ้

คุณสิ พ่อแม่ในบ้านของเราพาลูกพาหลานเราไปวัดไปวา ตอนนี้อยู่พ่อแม่ไม่มีเวลาไป พ่อแม่ต้องทำมาหากิน ลูกหลานก็ไว้ให้ดูแลกันเอง ลูกหลานมันก็ไปเล่นเกมกันไ้ นี่จิตใจมันแข็งกระด้าง จิตใจแข็งกระด้างไปแล้ว เวลาที่มีสิ่งใดกระทบกระเทือนในหัวใจแล้วมันควบคุมใจตัวเองไม่ได้ไ้

แต่ถ้าจิตใจมันได้ฝึกฝนมา ได้ฝึกฝนมานะ ผู้น้อยให้เชื่อผู้ใหญ่ ลูกให้เชื่อพ่อเชื่อแม่ ถ้าเชื่อพ่อเชื่อแม่เพราะอะไร เด็กมันก็บอกว่าพ่อแม่อาบน้ำร้อนมาก่อน พ่อแม่อาบน้ำร้อนมาก่อน พ่อแม่อาบน้ำร้อนมาก่อน เวลาเขาเชื่อดไ้ เขาเอาไ้ไปชุบน้ำร้อนเหมือนกัน พ่อแม่อาบน้ำร้อนมาก่อนหมายความว่ามีความประสพการณ์ไ้ ถ้ามีความประสพการณ์ เราจะสอนลูกของเรา ลูกของเราไม่มีความประสพการณ์สิ่งใด เราก็มาถามพ่อกถามแม่ของเราได้ไ้

ศาสนามันชัดมันเกล้านะ ชัดเกล้าที่ไหน เวลาชัดเกล้า ถ้าเรามีเจตนา เรามีศรัทธามีความเชื่อของเรา ความเชื่ออันนั้นนะ ความเชื่ออันนั้นมันเข้าไปค้นคว้า เข้าไปศึกษา การศึกษานั้นศึกษามาเพื่อหัวใจนี้ไ้ ทางโลก การศึกษาๆ ศึกษาเพื่อสมองไ้ ศึกษาเพื่อจำมาๆ จำวิชาชีพเขามา จำวิชาชีพเขามาแล้วก็ไม่สุจริต ถ้ามีสุจริต ในทางโลกเขาบอกถ้าซื่อสัตย์ คนเราซื่อสัตย์อยู่ด้วยกันมันมีความสุขนะ แต่คนเราถ้ามันไม่ซื่อสัตย์ต่อกัน มันอยู่ด้วยกันมันหวาดระแวงไปทั้งนั้นนะ ถ้ามันหวาดระแวง ศาสนาสอนทั้งนั้นนะ นี่เรื่องของศาสนานะ ถ้าศาสนาสอนเรื่องหัวใจของเรา

วันพระ วันพระในสมัยดั้งเดิมของเรา วันหยุดวันพระ วันโกน วันพระ วันโกน เราก็พาลูกพาหลานเราไปวัด นี้อยู่ด้วยกัน อยู่ในบ้านในเรือนขึ้นมามันมีแต่เรื่องกระทบกระทั่งกันกระเทือน

หัวใจทั้งนั้นนะ เวลาไปวัดไปวาไปปล่อยวางไป ไปชาร์จไฟๆ เพราะคนเรา คนเรามันต้องพักผ่อน ดูลี คนเราถ้าทำงานโดยไม่ได้พักผ่อนเลยมันเครียดนะ ถ้าได้พักผ่อน มันสดชื่น มันทำงานได้

จิตใจของเรา เห็นไหม ศาสนาสอน สอนให้ถึงเวลาให้พักๆ ถ้าให้พักขึ้นมา มันสดชื่น แล้วให้ทำหน้าที่การงานของเรา คนเรานี้ะ คนเรามีกายกับใจ เหมือนเครื่องยนต์กลไก ดูลี เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องใช้ไฟฟ้าคือร่างกายของเรา หัวใจของเราคือไฟฟ้า ไฟ ถ้ามันไม่มีไฟมันทำงานไม่ได้หรอก ถ้าไฟฟ้าไม่มี ทุกข์ไปหมดเลย

คนเราเวลาตาย จิตออกจากร่างนะ จิตนี้ออกจากร่างไปแล้ว ไฟออกไปแล้ว เหลือไว้แต่ วัตถุธาตุ แล้วทางโลก ทางวิชาซีพเขา เขาก็มีไฟสำรอง เวลาไฟสำรอง เขาก็เอาสำรองขึ้นมา แต่ชีวิตของเรามันไม่มีสำรองนะ ชีวิตของเรานี้คือชีวิตเดียววะ เวลาตายแล้วก็ตายกัน ตายแล้วก็จบนะ ถ้าตายแล้วจบ สิ่งที่ว่าตายแล้วจบๆ เพราะว่าเป็นวิทยาศาสตร์ที่เราเห็นได้ไง แต่ในทาง ศาสนามันไม่จบ

กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน สิ่งที่เกิดกระทำ พันธุกรรมของจิตๆ พันธุกรรมของจิต พ่อแม่ได้อบรมสั่งสอน แล้วเด็กคนนั้นเป็นคนดี เขาทำคุณงามความดีของเขา พันธุกรรมของเขาสร้างสมแต่คุณงามความดีของเขา อำนาจวาสนาบารมีมันเกิดจากการกระทำอันนั้น ถ้าเกิดจากการกระทำอันนั้นมันก็ฝังลงที่ใจอันนั้น พอใจอันนั้นมันก็มีความชอบ สันดานนะ สันดานในหัวใจนั้นนะคือที่มันได้สะสมมา การสะสมมาในภพในชาติในการเวียน วายตายเกิดในวัฏฏะ

ในการเวียนวายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้ามันทำคุณงามความดีของมัน เห็นไหม เวลาพระ โพธิสัตว์ๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาท่านเทศนาว่าการไว้ เราเคยเป็นๆ เราเคยเป็นพระโพธิสัตว์ เราเสียสละชีวิตมา เราเสียสละมาทุกๆ อย่างเลย เสียสละมาจนนับครั้งไม่ถ้วน การเสียสละมา อย่างนั้นนะจิตใจถึงเข้มแข็ง จิตใจถึงแข็งแรงขึ้นมา มีอำนาจวาสนาบารมีขึ้นมา เวลาท่านออก ค้นคว้า ออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา อพาร์ดาบส อุทกดาบส “มีความรู้เหมือนเรา มีความเห็นเหมือนเรา”

พวกเรานะถ้ามีนักปราชญ์ มีคนที่มีชื่อเสียงยกย่องสรรเสริญเรา เราก็จะหลงไหลไปตาม คำยกย่องสรรเสริญนั้น เวลาเจ้าชายสิทธัตถะ ดูลี การยกย่องสรรเสริญของอพาร์ดาบส อุทกดาบส “เธอมีความรู้เหมือนเรา มีความเห็นเหมือนเรา เธอเป็นอาจารย์สอนได้ เธอเป็นอาจารย์ สอนได้” เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอา เพราะความทุกข์ในใจของเรามันยังเผาผลาญอยู่ ไฟสุ่มซอนๆ ไฟสุ่มซอนเราอยู่กลางหัวอกนี้ อาจารย์จะยกย่องสรรเสริญขนาดไหนเราก็ทุกข์อยู่ที่นี่ นี่ท่านไม่เอา ไม่เอาเพราะอะไรละ

ไม่เอาเพราะนี่ไง พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ท่านสร้างสมบุญญาธิการของท่านมา ท่านสร้างสมบุญญาธิการมา ใครจะมายกย่องสรรเสริญเยินยอขนาดไหน มันก็ไม่หลงทางไปอยู่กับโลกเขา มันมีจุดยืนของมัน จุดยืน นี่การสร้างมา การสร้างมาอย่างนี้ไง

นี่ไง บอกตายแล้วจบ ตายแล้วจบมันจบที่ไหน มันไม่จบ ถ้ามันไม่จบ ทำอย่างไรละ ที่นี้ทำอย่างไร ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเรามีอำนาจวาสนาบารมีของเรา ทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีอย่างนี้มันยังเจ็บช้ำน้ำใจเลย ถ้าไปคบไปโกงเขานี่ชอบใจๆ นี่กิเลสมันใหญ่กว่า

แต่ถ้ามันเป็นความจริงของเรา ใ้การคดการโกงกัน เราจะโดนบีบบังคับไปขนาดไหน ถ้าเรามีสติปัญญา เราเป็นคน คนก็ต้องปกป้องตัวเองทั้งนั้นนะ คนเรา คนเรามีกฎหมายคุ้มครอง ถ้ามีกฎหมายคุ้มครอง เราก็รักษาสีทธิของเราตามกฎหมายนั้น แต่เราไม่รู้กรานใคร เราไม่เบียดเบียนใครไง แต่ถ้าใครมันเบียดเบียน มันทำเรา นั่นมันเป็นเวรเป็นกรรมของเขา เป็นเวรเป็นกรรม ผู้ที่กระทำเขามันสร้างเวรสร้างกรรมทั้งนั้นนะ

ใ้เราเป็นผู้รับๆ ผู้รับถ้ามันมีขันติธรรมๆ มันขันติธรรม ไม่ใช่ขันติธรรมแบบคนไม่มีปัญญานะ คำว่า “ขันติธรรมของเรา” คือไม่ตอบโต้ ไม่ตอบโต้ให้มันผิดกฎหมาย ไม่ตอบโต้ให้เราเข้าคุก แต่เราป้องกันตัวเองๆ เราทำของเรา เรามีสิทธิ เราเกิดเป็นคน เรามีสิทธิมีเสรีภาพ เราทำของเราก็ได้ เราต้องปกป้องสิทธิของเรา

แต่ถ้ามันสิ้นสุดของการปกป้องแล้ว เออ! มันไม่รู้เวรกรรมมาชาติใดเนาะ เราก็ไม่รู้ที่เราทำใครไว้บ้าง แต่ถึงเวลาแล้ว ถ้ามันถึงเวลาเราจะต้องสูญเสีย ความสูญเสียนั่นมันก็เป็นเวรเป็นกรรมเนาะ แต่กรรมปัจจุบันนี้เราก็ปกป้องดูแลของเราเต็มที่ของเราอยู่แล้ว การปกป้องไม่ใช่ปกป้องแบบพาลนะ

บัณฑิตๆ เวลาเราหายใจ ทุกคนต้องมีสิทธิหายใจเหมือนกันใช่ไหม แล้วทุกคนที่หายใจก็ต้องการอากาศที่สะอาดบริสุทธิ์ ทุกคนต้องการอากาศที่ดี เราก็มีสิทธิหายใจเหมือนกันไง แต่ถ้าคนไม่ฉลาด มันไปหายใจในกำขพิษ มันก็ตายทั้งนั้นนะ

มันต้องฉลาด คำว่า “ฉลาด” ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนตรงนี้ไง ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา แต่ปัญญามันปัญญาพระพุทธศาสนา ผู้ให้ ผู้เสียสละปัญญาผู้ให้เป็นผู้ที่ได้ แต่มันได้เพราะอะไร มันได้อำนาจวาสนาบารมี มันได้น้ำใจ เห็นไหม คนทุกข์คนยาก คนที่มันมีปัญหา แล้วเรามีน้ำใจช่วยเขา เขามีความสุขใหม่ เราปลื้มใจใหม่ เราพอใจใหม่ แล้วมันพอใจ เราเสียสละสิ่งนี้ไปเพื่อน้ำใจของเรา เพื่อหัวใจของเรา ถ้ามันมีปัญหา ใจ การเสียนี้มันเสียเพราะความภูมิใจ เสียเพราะให้ เห็นไหม

คูสิ เวลาคนใส่บาตร เข้าขึ้นมา ตักอาหารมา ยกใส่หัวอธิษฐานนะ เวลาให้ ถ้าให้คนอื่น ให้ก็ให้เขาสิ ใ้นี้จะถวายพระต้องยกขึ้นอธิษฐานนะ ขอทุกๆ สิ่งทุกๆ อย่าง ให้ด้วยความภูมิใจๆ นี่มันปัญญาไง ถ้ามีปัญญามันทำได้ แต่ถ้าขาดปัญญามันก็คิดว่าให้ก็เสียใจ ผู้รับมันก็ได้ไง

หลวงตาท่านพูดประจำนะ พระเราเนี่ยเนื่อนาบุญของโลก พระเราก็เหมือนผีนนา ผีนนา คูสิ ชาวบ้านชาวเรือนเขาทำอะไรไถนาของเขา ถึงเวลาเขาก็เก็บเกี่ยวข้าวของเขาไป แล้วใส่เศษข้าวที่ตก ใส้ข้าวเปลือกที่มันตกจากต้นข้าว นั่นมันตกอยู่ที่นา นี่ก็เหมือนกัน เวลาให้ ที่นาๆ สิ่งที่เป็นวัตถุๆ มันก็เศษข้าวนั่นนะ เศษข้าวที่มันหลุดออกจากรวงก็ตกไปที่พื้นน่านั้น เราก็ได้แค่นั้นนะ เราก็ได้ใช้สอยแค่นั้นนะ แต่เขาเกี่ยวข้าวเขาไปเข้ายุ้งเข้าฉางของเขา เขาทำบุญกุศล นั่นบุญของเขา นี่ไง เนื่อนาบุญของโลก

เนื่อนาบุญของโลกนะ ข้าวเม็ดหนึ่งลงไปมันก็เกิดเป็นต้น เกิดเป็นต้นมันเกิดเป็นรวง เกิดเป็นรวงมันก็เกิดเป็นผลประโยชน์ของเราไง ถ้าจิตใจมันฉลาด มันรู้ถึงผลประโยชน์ของเราไง การเสียสละนั่นมันก็เป็นความภูมิใจใช่ไหม การเสียสละนั่นเป็นความภูมิใจ ไม่ใช่ทำมางได้มาก ขนมาทั้งหมดเลย แล้วมันได้เท่าไรละ ได้เท่าไร เพราะมันไปหวังตรงนั้นไง มันไม่หวังบุญกุศลไง มันไม่หวังความเป็นจริงขึ้นมาไง ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมามันเป็นจริงขึ้นมาในหัวใจนี้

ผู้ที่ไม่มีความดีเลย เห็นเขาทำคุณงามความดีกันนะ เห็นเขาเสียสละทานกันนะ เราอนุโมทนาไปกับเขา ขึ้นใจไปกับเขาก็เป็นบุญแล้ว บุญคือผลของใจที่มีความสุขอบอุน เวลาทำสมาธิสมาธิขึ้นมา จิตใจตั้งมั่น จิตตั้งมั่น จิตไม่คลอนแคลน จิตไม่เหลวไหล นี่เวลาสมาธิสมาธิคนเราจะทำคุณงามความดีต้องมีสมาธิ แม้แต่ทางโลก การศึกษาก็ต้องมีสมาธิใช่ไหม เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันไม่เข้าสู่สมาธิ มันจะเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาไม่ได้

คำว่า “ภาวนามยปัญญา” ไม่ใช่ปัญญาจากสมอองนะ ปัญญาจากสมอองนี้ปัญญาจดจำ ใจ สุตมยปัญญา ปัญญาการศึกษาค้นคว้าใจ จินตมยปัญญา ปัญญาการค้นคว้า ภาวนามยปัญญาไม่มีใครเคยเห็น ไม่มี จินตนาการทั้งนั้น

ถ้ามันเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมา เห็นใหม่ สิ่งของมันเกิดขึ้นมาจากไหน อานาจาสนาของจิตที่มันพัฒนาการขึ้นไปมันต้องมียังนี้ขึ้นมาไง ถ้าไม่มีอานาจาสนาขึ้นมาอย่างนี้ วุฒิภาวะมันจะรับไม่ได้

เด็กๆ เอาเงินล้านไปแขวนไว้ที่มันสิ เด็กๆ เอาสร้อยคอทองคำไปไว้ที่เด็กๆ สิ แล้วให้ไปเดินกลางตลาด ให้มันเสี่ยงภัยกับมันไง เด็กๆ ของที่มีคุณค่าไปฝากไว้ที่มัน มันมีภัยของมันทั้งนั้นนะ ถ้าวุฒิภาวะผู้ใหญ่ขึ้นมาเขารู้จักทรัพย์ของเขามันเป็นสิทธิ์ของเขา เขาไม่เอามาโชว์ เขาหอรอก เขาเก็บของเขาไว้

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจที่มันจะภาวนา หัวใจที่มันจะเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมา เวลามันจิตสงบแล้วมันสงบอย่างไร มันมีวิมุติภาวะแคไหนรองรับ มันมีวิมุติภาวะแคไหนจะรับสถานะอย่างนี้ได้ไง

โบราณเขาบอกเลย คนคนเดียวอย่าสร้างโบสถ์หลังเดียวนะ บุญมากเกินไปเดี๋ยวตาย มีบุญมากเกินไปก็ตายเร็วอีก เขาต้องเฉลี่ยกัน ช่วยๆ กันทำไง แต่เวลาอริยมรรคอริยผล โสคาบัน สกิทาคามี อนาคามี มันของใคร มันยิ่งกว่านั้นอีก มันยิ่งกว่าบุญที่เป็นอามิส

สิ่งที่เป็นอามิสเป็นผลของวิภวัญญะ มีบุญมากมีบุญน้อยขึ้นมา ดุสิ เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญญะ คนที่มีบุญมาขึ้นมาทำอะไรก็ประสบความสำเร็จ ทำสิ่งใด เขามีบุญของเขาแล้ว เขาต้องฉลาดด้วยนะ

ถ้ามีบุญของเขาแล้ว เขาโง่ มีบุญขึ้นมาแล้วปกครองสิ่งใดไม่ได้ไง มีบุญนะ คนเกิดมามากเลย มีสถานะที่ร่ำรวย มีสถานะมีทรัพย์สมบัติมหาศาล สุดท้ายแล้วสิ้นสุดลงตรงนั้น จบรักษาสมบัติไม่ได้ คนเรานะ เกิดมานะ ไม่มีสิ่งใดเลย ปากกัดตีนถีบขึ้นมา เขาแสวงหาขึ้นมาจนมีทรัพย์สมบัติขึ้นมามหาศาล เขาต้องมีสติปัญญาของเขาสิ

นี่ถ้ามีสติปัญญา รักษาไว้ไม่ได้ๆ มีบุญนะ มีบุญแต่รักษาไว้ไม่เป็น มีบุญแต่ต่อเนื่องไม่ได้ มีบุญไม่สามารถรักษาสถานะนี้ได้ ใ้เราเกิดมาไม่มีสิ่งใดเลย ปากกัดตีนถีบขนาดไหน แต่เรามีสติปัญญาของเรา เราค้นคว้าของเรา ทำของเราขึ้นมาได้ นี่ไง มันมีปัญญาไง มีบุญด้วย มีปัญญาด้วย

ถ้ามีบุญแต่ไม่มีปัญญา บุญ อำนาจวาสนาบารมี คำก็อำนาจวาสนาบารมี สองคำก็เรื่องเวรเรื่องกรรม ก็เลยปล่อยทุกอย่างไว้ให้เป็นอดีตไปหมดเลย ปัจจุบันนี้ไม่มีอะไรเลย

ปัจจุบันฉลาดขนาดไหน ถ้าไม่มีบุญกุศลมันทำขึ้นมาแล้วขาดตกบกพร่องทั้งนั้นนะ อำนาจวาสนาบารมีของคนถ้ามันมีแล้วมันใช้ไม่เป็น มันใช้ไปทางเลวทราม ทางต่ำช้า ทำลายตัวเองก็มีมหาศาล

นี่ถึงว่ามัชฌิมาปฏิปทา ความสมดุล สมดุลของใคร ถ้ามีความสมดุล สมดุลอย่างนี้ไง ถ้ามันมีสติปัญญา มันจะมีสติปัญญา ฟังธรรมๆ นี่ไง ให้ปลาเขา กับให้เขาหาปลาเอง

นี่ก็เหมือนกันนะ เราหวังนะ เราหวังมรรคหวังผล เราหวังคุณงามความดี เราหวังความสุขทั้งนั้นนะ เราหวังความสุข มาวัดมาวามาทำบุญกุศลกันเพื่ออะไร ก็ได้ฟังธรรมๆ นี่ไง ฟังธรรมนะ สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง แต่ฟังแล้วตอกย้ำๆ แล้วสิ่งที่มันแจ่มแจ้ง แจ่มแจ้งในหัวใจ อะไรที่มันข้งใจ อะไรที่มันตลกค่างในหัวใจ เราจะทำอย่างไร ชีวิตนี้มันคืออะไร เกิดมาทำไม

ตายแล้วไปไหน แล้วจะไปอย่างไรต่อ เราก็หวัง พระองค์ใดก็จะทนายให้เราได้ พระองค์ใดก็ต้องรู้
แจ้งแทงตลอดในชีวิตของเราเลย

พระองค์นั้นต้องรู้แจ้งในชีวิตของท่านก่อน ถ้าคนยังไม่รู้แจ้งในใจของตนเองก่อน แล้วใจ
ของคนอื่นจะรู้ได้อย่างไร ถ้ามันรู้แจ้งในใจของตนเองก่อน พอรู้แจ้งในใจของตนเองก่อน พอรู้
แจ้งแล้วเงียบเลย เพราะอันนี้มันลึกลับมหัศจรรย์เกินกว่าที่เขาจะรับรู้ได้ แล้วพอพูดออกไปแล้ว
มันก็เป็นวิทยาศาสตร์แล้ว มีมุมมองแล้ว ได้แย้งกันแล้ว แล้วไม่มีวันจบวันสิ้น

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ถ้าพระองค์ใดแล้วแต่จะชี้ของเราได้ หวังให้เขาทนายอนาคตของ
เรา ถ้าเรามาศึกษาแล้วเราจะประพฤติปฏิบัติของเรา เราจะรู้ของเรา ถ้ารู้ของเราขึ้นมาแล้ว สิ่ง
วิเศษวิภาวะที่มันจะรองรับสิ่งนี้ได้ รองรับสถานะอย่างนี้ได้ไง ถ้ารองรับอย่างนี้ได้ ศิล สมาธิ
ปัญญา ศิล สมาธิ ปัญญา มันต้องมีอำนาจวาสนานะ

ดูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ธรรมไปแล้วท่านบอกว่าท่านอำนาจ
วาสนาน้อย เพราะอายุท่าน ๘๐ ปี เพราะท่านบำเพ็ญเพียรมาเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขยไป
แต่พระพุทธเจ้าองค์แต่อดีตกาลมาทำความเพียรมา ๑๖ อสงไขย อายุ ๘๐,๐๐๐ ปี

ไอ้เราก็ไม่เชื่อแล้ว คนอายุ ๘๐,๐๐๐ ปี แล้วเมื่อก่อนอายุขัยของคนเท่าไร เดียวนี้
การแพทย์เจริญนะ อายุขัยก็มากขึ้น ตอนนี่เกิดสารพิษกันไป คนอายุสั้นลงแล้ว เพราะอะไร
เพราะมันเป็นมะเร็งตายกันหมดไป นี่ไง ความเปลี่ยนแปลง สิ่งที่มีความเปลี่ยนแปลงมันต้องมี
เหตุมีผลทั้งนั้น มีเหตุมีปัจจัย ถ้ามันจะอายุ ๘๐,๐๐๐ ปี สภาวะแวดล้อมมันก็ต้องดี ทุกอย่าง
มันจะดี เราจะไปเกิดสภาวะแบบนั้นไป เห็นไหม โลก โลกนี้เป็นอจินไตย

บอกว่าโลกแตกๆ เอาโลกที่ไหนมาแตก โลกเป็นอจินไตย อจินไตยคาดหมายไม่ได้ ไอ้
พวกโฆษณาโลกแตกๆ โลกอะไรมันแตก แต่ทางวิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์ได้ เปลือกทวีป ใหญ่ทวีป
มันเคลื่อนตัวตลอดเวลา อจินไตย มันแปรสภาพของมัน มันอยู่สภาวะของมัน ทางวิทยาศาสตร์
เขาพิสูจน์ได้หมดละ แล้วเราเป็นชาวพุทธๆ ทั้งนั้น ชาวพุทธ ธรรมะเหนือโลก แล้วก็บอกว่ามา
โลกแตก มาเคลื่อนย้ายกัน

มันเป็นผลการทางธุรกิจ มันเป็นคนฉลาดหาประโยชน์ ไอ้คนโง่ก็แตกตื่นไปกับเขา
แล้วไม่ใช่ชาวพุทธใช่ไหม ชาวพุทธให้ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเวลาจะพูดก็บอกว่า
เป็นพุทธพจน์ เป็นพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าไปพยากรณ์ที่ไหน พระพุทธเจ้าบอกว่าอจินไตย โลกนี้เป็นอจินไตย
อจินไตยคาดหมายไม่ได้เลย แล้วเอาที่ไหนมาแตก

นี่ไง เราเป็นชาวพุทธแท้ๆ เราต้องมีพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เป็นรัตนตรัยของเรา ศักดิ์ธรรมธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้อยู่แล้ว ศาสนานี้ก็อีก ๕,๐๐๐ ปี ๕,๐๐๐ ปี เราจะอยู่อีก ๕,๐๐๐ ปีแน่นอนอยู่แล้ว ไม่ต้องไปตื่นตื่นตกใจอะไร ชาวลือชาวหลงทั้งนั้นเลย ถ้าชาวลือชาวหลงนี้ไปชอบ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกว่าให้สงบระงับเข้ามา ค้นหาใจของตน ใจอยู่ไหน

ใจก็คือพลังงานนี่ไง พลังงานในเครื่องใช้ไฟฟ้ามันนะ ร่างกายนี่ก็เป็นอุปกรณ์เท่านั้นเอง แต่มันมีหัวใจนี่มันถึงมีคุณค่า ถ้าหัวใจได้เคลื่อนออกจากร่างกายนี้ไปแล้ว ร่างกายนี้เขาก็ไปเผาไปฝัง แล้วจิตใจจะอยู่ที่ไหนล่ะ

จิตใจที่มีอำนาจวาสนา มันถึงมีเจตนา มาวัดมาทำบุญกุศลของตน มาสร้างใจ สร้างความดีให้กับใจดวงนี้ ใจดวงนี้ได้ฝังไว้ไง ทำบุญอุทิศไว้ในพระพุทธรูปศาสนา พระพุทธรูปศาสนา ก็พุทธรูป ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ให้หัวใจนี้มันมีที่พึ่งที่อาศัย อย่าให้มันเร่ร่อน เกิดมาแล้วเร่ร่อน ไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ ไม่มีที่ยึด แม้แต่พ่อแม่ของตน พ่อแม่ของตนตายไปแล้ว แล้วเราอยู่กับใคร

นี่ไง แต่ถ้าเราหาหลักของเรา เราหาพุทธะในใจของเราไป ผู้รู้ลึกของเรา หาตัวความรู้ลึกตามตัวนี้ให้มันมั่นคงของเราขึ้นมา ถ้ามันอยู่ของมันได้ มันมีสติปัญญา ใครจะมาหลอก ใครมันจะหลง เราเองเรารู้แจ้งเอง ใ้มาพูดนะพูดอยู่ห่างๆ ไม่ฟัง ไม่รับรู้ ไร้สาระ แต่ถ้าไม่มีหลักมีเกณฑ์ ใครพูดอะไร เพราะพึ่งตัวเองไม่ได้ก็หวังจะให้เขาช่วยเหลือ ก็หวังจะพึ่งกับเขา เพราะพึ่งตัวเองไม่ได้

เราต้องพึ่งตัวเอง อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ สอนให้หัวใจเราฉลาดปราดเปรื่อง อย่าเป็นเหยื่อของใครทั้งสิ้น มันจะทุกข์ มันจะยากก็ให้มันอยู่สุจริต มีศีลมีธรรมในใจของเรา ถ้ามันมีศีลมีธรรมของเรา เราแก้ไขของเราไป มันต้องผ่านวิกฤตินี้ไปได้ ทำดีต้องได้ดี เราทำดีของเรา อย่างน้อยเนื้อต่ำใจ

สิ่งที่เกิดขึ้นมานะ มีชีวิตนี้ก็มีค่ามากแล้ว มีชีวิตมีค่านี้มาเห็นโลกไป มาเห็นโลก มาเห็นสังคม มาเห็นทุกอย่างเลย เพราะเราเกิดมาไง มันก็มีค่ามากแล้ว มันจะทุกข์มันจะยากก็มีสติปัญญาที่นี้ คนมีค่าเท่าคน ไม่มีใครเหนือใครหรอก เราก็คนคนหนึ่ง เราก็มีสิทธิเสรีภาพเหมือนกัน เราจะต้องไปอยู่ใต้อำนาจของใคร เราอยู่ใต้อำนาจของพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย แก้วสารพัดนึกของเรา แค่นี้เราพอแล้ว เอวัง